

Opgescheept!

LIANNE REIJNTJES

1

Else

Met een bonzend hart steek ik de sleutel in het slot van mijn nieuwe woning. Kempenlaan 76, het laatste appartement van de vierde verdieping. Ik wil het slot omdraaien, maar de deur geeft een klik en gaat meteen open. Is er iemand binnen?

O ja, dat waren die donderwolken achter de horizon van mijn zonnige dag. Ik ben niet de enige die in dit appartement gaat wonen.

Natuurlijk kon ik mijn geluk niet op toen ik de brief kreeg dat ik ingeloot was voor deze woning, maar ik kreeg er al veel minder zin in toen ik zag dat ik het met twee meisjes moet delen. Mijn visioen van mijn eigen stulpje, waarin ik op de bank een roman aan het lezen ben met Adele als achtergrondmuziek, werd als rook weggeblazen toen ik de twee andere namen op het blaadje zag staan: Jenny en Lindsay.

Ik heb ze nog niet gezien. Het intakegesprek was individueel, dus waarschijnlijk waren zij op een andere dag of een ander tijdstip aan de beurt.

‘Is die indeling niet een computerfout?’ vroeg ik nog benauwd aan Paula, de huisbaas die afgelopen week de intake deed in het kantoor hier beneden.

Ze keek me aan alsof ik de hagelslag van mijn boterham van die ochtend nog boven mijn lip had zitten. ‘Heb je de spelregels en de algemene voorwaarden niet gelezen?’

Jawel, maar ik had gehoopt dat ik een kans zou maken op een woning alleen. Ik gaf haar mijn beste onwetende blik.

‘Het is juist de bedoeling van onze visie om jongvolwassenen meer met elkaar te laten optrekken in het complex. Ze kijken tegenwoordig alleen maar op hun telefoon en hebben bijna geen interactie meer met leeftijdsgenoten.’

Alsof ze mij aanzag voor een stereotype twintiger die zoiets oppervlakkigs zou doen.

‘Daarbij zijn sommige appartementen erg groot en voorzien van luxe voorzieningen, zoals een oven, een vaatwasser en een ligbad en zou het voor jongeren vrijwel onbetaalbaar zijn om er alleen in te trekken,’ had ze gerateld.

Ik knikte moeilijk. ‘Maar wat als het niet klikt, of als we ruzie krijgen?’

‘Alle appartementen worden eerst voor een halfjaar verhuurd als proeftijd,’ probeerde ze me gerust te stellen. ‘Dus mocht het toch niet bevallen, dan kun je na een halfjaar de huur weer opzeggen.’

Dat kon ze zich haast niet voorstellen. Ik had mijn schouders opgehaald en gezegd dat ik er nog over na moest denken. En nu sta ik hier en kan ik alleen maar hopen dat die Jenny en Lindsay aardig in de omgang zijn.

Ik duw de deur verder open en werp een blik naar binnen. Een ruime gang met crèmekleurige muren en laminaatvloer komt me tegemoet. Nog geen spoor van mijn twee eventuele huisgenotes. Ik loop het appartement binnen en sluit de deur.

‘Wie is daar?’

Die hoge, nieuwsgierige stem haalt me uit mijn hoopvolle gedachten en ik schrik. ‘Eh, ik.’ Voorzichtig open ik de deur van waar het vandaan komt en loop een woonkamer binnen zo groot als een half voetbalveld. Maar dat is niet het eerste wat mijn aandacht trekt. Er staat een lang, dun meisje met halflang, donkerblond haar. Ze draagt een zachtgeel topje met ruches, een spijkerbroek met opgerolde pijpen en roze All Stars.

‘Hoi,’ begint ze, al net zo vrolijk als ze eruitziet. ‘Ben jij een van mijn nieuwe huisgenootjes?’ Haar bruin met groen gekleurde ogen beginnen te glimmen.

‘Eh, ja.’ Ik lach verlegen en steek mijn hand uit. ‘Hallo, ik ben Else. Aangenaam kennis te maken.’

‘Ik ben Jenny,’ zegt het meisje lachend en ze schudt me de hand. ‘Wat leuk een van jullie eindelijk te ontmoeten! O, je vindt het toch niet erg dat ik hier nu ook ben?’ Ze kijkt me aan met een lieflijke blik. Waarschijnlijk kun je niet gauw boos op haar worden.

‘Nee hoor, maar ik kijk zelf even rond,’ zeg ik met mijn meest vriendelijke glimlach, en loop verder door de woonkamer, die er hetzelfde uitziet als de gang. Alles ruikt nog ongebruikt en onaangeraakt. De kamer wordt goed verlicht door de zon die door de wandramen naar binnen straalt. Als ik er naartoe loop en het beter kan bekijken zie ik dat het schuifdeuren zijn, die leiden naar een balkon met een grootte van ongeveer de helft van het halve voetbalveld. Ik kan niet stoppen ernaar te kijken. Kon het maar voor eeuwig zomer blijven zodat ik elke dag op het balkon kon zitten, lezen en genieten.

‘Mooi hè?’ Jenny komt naast me staan.

Ik knik. ‘En alles is zo lekker groot!’

Jenny kijkt me met pretlichtjes in haar ogen aan. ‘Heb je deze kamer al gezien?’ Al pratend loopt ze bijna huppelend naar een deur rechts van haar.

Nieuwsgierig loop ik naar binnen. ‘O mooi,’ kan ik niet laten om te zeggen. Wat opvalt zijn de witte wasbak met hangspiegel en dezelfde glazen schuifdeuren als in de woonkamer. Ik loop er naartoe en voel mijn mond van verbazing openvallen. Het balkon loopt door tot aan deze kamer.

Vanuit je eigen slaapkamer naar het balkon. Het is misschien egoïstisch, maar ik wil deze slaapkamer. Ik hoop dat deze van mij wordt, en dat het Jenny en dat andere meisje niet uitmaakt welke kamer ze krijgen.

Jenny duikt naast me op. ‘Ja, echt super is het hè? Er zijn nog twee andere kamers, maar dan zonder wastafel en balkon. Deze is echt de mooiste!’

‘O, die heb ik nog niet gezien. Ik ga de rest van het huis even bekijken,’ zeg ik terwijl ik mijn potentiële slaapkamer uitloop. Ik loop door het huis en bij elke kamer die ik binnenloop word ik steeds enthousiaster. Paula had niks overdreven. Er is een crèmekleurige keuken met een ingebouwde oven, vaatwasser en een elektrisch fornuis die me vast goed gaan helpen bij het koken. De badkamer is frisblauw betegeld, met een ligbad en een regendouche die me zonder twijfel heerlijk laten ontspannen na een lange schooldag.

Ik bekijk de andere twee slaapkamers. Ze hebben dezelfde grootte, vloer en kleur op de muren als de overige kamers, maar toch kunnen ze niet tippen aan die ene slaapkamer.

‘Dit is een prachtig appartement,’ zeg ik vol goedkeuring tegen Jenny als ik terugloop naar de woonkamer. Met zo’n appartement en een vrolijk nieuw huisgenootje houd ik dat halfjaar met gemak vol.

Maar ze luistert niet. Ze kijkt afwezig naar de gang. ‘Volgens mij komt er nog iemand binnen...’

De deur vliegt open en in de opening staat een klein meisje met een strakke spijkerbroek, zwarte Nike-sneakers en een wit, doorschijnend topje. Ze heeft lichtblonde krullen in een hoge paardenstaart, is kauwgom aan het kauwen en neemt alles goed in zich op. Als ze haar blik op Jenny en mij heeft gericht laat ze haar sprekende, lichtblauwe ogen met een zekere blik van minachting over ons heen glijden. ‘O. Dus jullie zijn die andere twee?’ vraagt ze offensief.

‘Ja, dat klopt, gezellig dat jij hier nu ook bent!’ zegt Jenny, die de irritatie in haar stem blijkbaar niet gehoord heeft. Ik krijg een akelig voorgevoel over deze meid. Haar houding en haar hele verschijning bevallen me niet.

‘Jij bent Lizzy toch?’ gaat Jenny vrolijk door.

‘Lindsay,’ verbetert ze Jenny afgemeten. Zonder ons verder een blik waardig te gunnen, loopt ons derde toekomstige huisgenootje met een walm van arrogantie en sigarettenrook achter zich aan door de gang en trekt ongegeneerd alle deuren open om alles goed te bekijken. Ik volg haar met mijn blik en voel me ongemakkelijk.

‘Mooie badkamer hè?’ zegt Jenny als Lindsay in de badkamer staat. ‘Zo cool dat we een bad én een douche apart hebben!’

Lindsay negeert haar en loopt langs ons heen om de slaapkamers te bekijken. Ze trekt een van de deuren open.

‘Mooi ruim hè?’ begint Jenny weer. ‘Ik zou...’

‘Had ik om jouw commentaar gevraagd?’ snerpt Lindsay ineens. ‘Laat mij mijn eigen huis nou maar gewoon bekijken.’ Zonder pardon loopt ze een van de kamers binnen.

Jenny kijkt me met open mond aan en ik probeer gemoedelijk naar haar te glimlachen, niet wetend wat mijn positie in deze situatie is. Hopelijk gaat Jenny nu niet afhaken. Ik wil niet alleen met die verwaande troela achterblijven.

Ongemakkelijk blijven we op onze plek staan om Lindsay met onze ogen te volgen bij alles wat ze doet. Bij elke deur die ze opent krijgt ze dezelfde verveelde, maar vooral ondoorgrondelijke blik. Ik vind het niet alleen ongemakkelijk, maar het is ook vreemd. Volgens mij vindt ze het niks. Hoe kan iemand dit appartement nou niks vinden?

Pas als ze bij de slaapkamer met de wastafel en het balkon komt, zie ik voor het eerst een kleine goedkeuring. Lindsay kijkt even goed rond en knikt. ‘Prima, dit wordt mijn kamer.’ Ze draait zich om en kijkt Jenny en mij voor het eerst recht in onze ogen aan, met het minste sprankje vriendelijkheid.